

El moment més bonic

Amanda Mikhalopulu

—No en tindria pas un per a mi?

Empeny la tabaquera cap a mi. La busca del seu rellotge crida vés-te'n, vés-te'n, vés-te'n.

—Gràcies.

—Vol foc també?

—Si no és cap molèstia...

S'acota lentament. Segurament la panxa li fa nosa. L'encenedorse li escapa de les mans i cau a la catifa sense fer soroll.

M'acoto i busco a les palpentos.

—No s'amoïni, ja l'he trobat...

L'encenedor crema. La seva mà l'ha escalfat.

Es torna a asseure al sofà, s'hi enfonsa; després sospira.

—De pulmons ja en té per fumar-se'l?

La seva ironia. L'has d'aguantar, fins i tot aprovar-la, si vols que et faci una mica de cas.

—Què té ara? Que plora?

—No, se m'ha ficat el fum a l'ull...

Com més em frego la parpella, més em llagimeja l'ull.

—I suposo que no deu portar cap mocador a la bossa. Les noies d'avui en dia ja no porten mocadors.

—Creu que el món era millor abans? Quan les noies portaven sempre mocadors brodats?

—Bona jugada! Esperar que el seu interlocutor digui alguna cosa i desenvolupar la seva reflexió fins a l'infinit. I després es fa dir periodista i ven la nostra conversa com si fos una entrevista.

No sé on mirar. L'habitació és petita. Només hi ha una catifa xinesa amb branques d'ametller, una taula, un sofà i nosaltres. I una biblioteca bàsica a la paret: Vizinós, Foucault, Guy de Maupassant. Tots homes, tots bojos. Els llibres que li envien els seus joves admiradors, els dels editors que esperen publicar algun dia les seves obres completes i els d'altres guillats els deu regalar o llençar. L'única frase seva que he apuntat: «Els homes inofensius escriuen llibres perillosos. N'obres un a l'atzar i et vénen ganes de matar l'home inofensiu que l'ha escrit perquè no ho empastifi tot. La

tipografia és una infecció. Una ferida».

Després d'això tot va anar malament. Li vaig dir que la mediocritat és tan necessària com la genialitat, i va començar a tossir d'una manera tan persistent que em va fer por que no se li desenganxés alguna cosa de la faringe. Li vaig preguntar si volia que li portés una mica d'aigua. L'aigua és per als assedegats, em va dir, i ell ja estava assadollat. No el vaig entendre bé.

—Com diu? —vaig preguntar amb un fil de veu.

Es va aixecar i va anar a la biblioteca —més aviat va rodolar fins a arribar-hi, de tan baixet i rodanxó que era—. Va agafar el diccionari de Dimitrakos i hi va clavar la mirada.

—Assadollat —va llegir, amb la seva veu retronant—. Que ha omplert la mesura d'un desig o d'una necessitat. Assadollar, assadollí, assadollares. Ah, vet aquí una altra paraula que encara ha d'aprendre. Assaonat. Que ha arribat a la maduresa.

Van començar a ploure bufetades. El fet d'estar tanta estona tancats i el nerviosisme acumulat em van fer badallar —es va pensar que m'avorria. Li vaig preguntar si estava escrivint res en aquell moment, em va dir que era una indiscreta. Li vaig demanar un cigarret i vam acabar discutint sobre el desenvolupament de les reflexions fins a l'infinit.

Des de petita somiava conèixer-lo. Llegia els seus relats mig estirada al sofà de llana de quadres amb botons grans, i quan m'endormiscava somiava pins que creixien del revés o peixos que ploraven. Els seus llibres, oberts sobre el meu pit, m'acceleraven els batecs del cor. Representava mentalment, com si fos una pel·lícula, la seva biografia, escrita al final de cada llibre. Jo hi feia tots els papers. El del nen escriptor que va començar a treballar als diaris per fer tirar endavant la seva família quan li van matar el pare durant l'ocupació. El del pare mort i el de la mare despòtica que es va quedar sola. El de la primera esposa, que tenia molts diners i li va assegurar els mitjans perquè pogués escriure. El de la segona esposa, que li va fer avorrir les dones. El del seu primer amant. El del seu editor. El del Gran Escriptor que, al funeral de l'editor, va declarar: «Acomiadeu-vos dels autèntics editors».

M'agradaria, d'Amanda Mikhalopulu, Raig Verd Editorial, 2012
Traduït per Mercè Guitart